

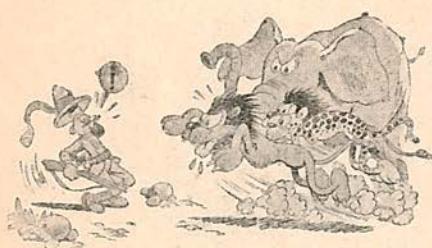
Какви сж тия две огънчета, които мърдат като живи? Чичо Анди се взрѣ по-добре. Тигъръ!... Ахъ, ето най-после мечтаната среща! Той приклекна, прицели се внимателно и тъкмо тигърът да подскочи, за да се хвърли връзът него, сполучливо пратеният куршумъ го превърна въ трупъ, който съ гърчене тупна предъ нашия ловецъ.

— Хо! Хо! Какъвъ късметъ!

Но, дяволъ да го вземе! Да не би всички звѣрове отъ околността да си бѣха дали среща тукъ! Ето още два чифта лъснали очи! И тукъ други! И тамъ! И задъ онъ гѣстакъ! Единъ, два, три, четири, петъ последователни гърмежи! И петь трупа се проснаха предъ изумения Чичо Анди, който никога не бѣ си представялъ толкова лесень лова на диви звѣрове! Просто сами се надѣватъ на пушката ти! И какви великолепни кожи! Съ паритѣ, които би получилъ за тѣхъ, би платилъ всичките си разноски и неговитѣ пари ще си останатъ.

— Хо! Хо!

Той бѣ цель, че голѣмитѣ ловци следъ победа издавали тоя възгласъ, и затова сега гордо се провикваше, стѫпилъ на петтѣ трупа. После ги нарами и помъкна за лагера. Като го видѣха, негритѣ се смяха. Тѣ никога не бѣха виждали бѣль за толкова кратко време, и при това самъ, да се справя съ толкова хищници и затова паднаха на колѣне предъ него: помислиха го за Богъ. Единъ отъ тѣхъ се дотъри до него и съ знаци му обясни, че тѣхъ човѣкъ билъ смазанъ отъ хипопотамъ: нека господарътъ го убиель!

— Хипопотамъ? Само това още не бѣ убивалъ!

Той се отправи за посоченото място-прибежище на звѣра. Изъ пжтя, оба-

че, чу нѣкой ядосанъ да чупи клони. Обърна се. Предъ него на нѣколко крачки слонъ. Ахъ! Мечтата му! Да убие слонъ и после да умре! Докато се сѣти жи-

вотното да го нападне, Чичо Анди се прицели въ челото му и гръмна. Слонът изрева, затръшка се насамъ-натамъ и накрай опъна крака. Свѣрши се и съ него! Чичо Анди и него искаше да замъкне въ лагера, но слонът бѣ много тежъкъ и затова се отказа отъ намѣренето си. Но пъкъ се качи на гърба му нададе победния си викъ: „Хо! Хо!“ Но не щешъ ли, отъ гърба на слона Чичо Анди съзрѣ приталия се хипопотамъ. Той слѣзе безшумно, сви се задъ единъ камъкъ и когато звѣрът се обръна, прати му единъ куршумъ въ задницата за поздравъ. Хипопотамъ изрева отъ болка, хвърли се къмъ неприятеля си, но, нали е късогледъ, докато го намѣри и смаже, Чичо Анди му прати цѣла дузина куршуми, които го направиха на решето. Земята се облѣ съ кръвь. Звѣрът рухна. Чичо Анди го поздрави като му свали шапка. Работата му бѣ свършена. Сега можеше да се върне въ лагера. Но, ужасъ! Когато се обръна, предъ себе си видѣ настрѣхнали, готови да се хвърлятъ и да го разкѣсватъ, убититѣ преди малко звѣрове: лъвътъ рѣмежеше, тигърътъ тупаше съ опашка по земята, отъ очитѣ на леопарда излизаха гнѣвни искри, а току-що убитиятъ моляви се слонъ трѣбаше съ хобота си като фабрична сирена. Чичо Анди се смръзна! Какво е туй? Да не би тукъ мъртвятѣ да възкрѣсватъ!? Той рече да вдигне пушката си, но звѣроветѣ така зарѣмжаха, че се отказа отъ намѣренето си. Но нали трѣбваше да се спаси? Той започна полека да отстѫпва назадъ. Но не направи и две крачки, когато уду-